

Hồi 1

Đế đô

Anh trắng của đế đô lơ mờ vời vợi, chiếu lên lầu các thâm cung trong ba tầng cấm thành.

Không trung trong suốt không một tơ mây chiều, không một làn hơi sương, vắng trắng kia sao lại phảng phất quần quện một lớp mỏng lung ảo lả như lụa mỏng, xa mà cứ như gần. Cứ như một nữ tử tuyệt sắc, cuối cùng đã thẹn thùng từ trong thâm khuê bước ra, lại vẫn còn phủ một rèm sa che mặt mà mỉm cười với người --- mỹ lệ như vậy đó, đượm nét thần bí dĩa mài mãi cũng không tỏ lộ của chân trời xa vắng.

--- Giống như nụ cười má lúm đồng tiền giờ phút này của Di Hình trưởng công chúa.

Trên đài cao trong Cảnh Hòa Cung, nguyệt quang ngời tỏa, hương hoa dịu dịu, cung nữ và hoạn quan kính cẩn thoái xa ba trượng, đứng đợi truyền gọi. Dưới tầng cây lòa xòa bài một yến tiệc, chén vàng bát ngọc, chín món mười tám đĩa, cực tận xa hoa --- đúng là đế đô, một tiệc rượu tùy hứng trong cung cũng có quy củ không thể không tuân theo.

Bóng nguyệt quế rũ trên gương mặt trắng muốt như ngọc, che mất nụ cười vô ý như có như không kia. Thư thư của dương kim Vũ Thái Đế, Di Hình trưởng công chúa nghiêng miệng bình bạc, rót đầy chén quỳnh tương trao cho nam tử ngồi giữa, khoe miệng nở nụ hàm tiếu:

- Ánh trăng đêm nay thật đẹp, có phải không Hầu gia?

Nam tử ngồi giữa thân hình cao to thẳng thớm, vận y phục lụa màu huyền thêu rồng, ngồi trong bóng rợp không thấy rõ mặt, cả đôi mắt cũng tựa hồ không còn ánh sáng --- lời nói của Di Hình trưởng công chúa, gã tựa hồ nghe không được tới nửa câu. Chén rượu đưa sang lọt vào tay gã, nhưng lòng bàn tay gã tựa hồ không còn chút khí lực, thậm chí không tiếp nhận nổi cái chén nhỏ nhỏ đó. Buông xuôi, chén ngọc rơi trên vạt áo gã, lăn xuống đất vỡ vụn.

Rượu trào đổ nhuộm nửa người gã, nhưng gã vẫn ngồi yên như khúc gỗ trong bóng tối, bất động.

"Người coi người kìa, tay cũng không động, chân cũng không động, cả uống một chén rượu cũng thành ra như vậy...". Di Hình trưởng công chúa cười yêu kiều, rút một

cái khăn lụa chậm rượu dính trên má nam tử, dịu dàng lau sạch, nói một cách yêu kiều: “Tội nghiệp, không giống Đỉnh Kiếm Hầu của năm xưa khởi binh loạn thế, tru sát Tứ Vương phù trợ hoàng thất chút nào. Hai chị em Hạ thị bọn ta chịu làm con rồi bù nhìn cả đời sao? Người nghĩ lập quốc Đại Dân dễ dàng lắm sao?”.

Nhưng hắc y nam tử ngồi giữa vẫn không có chút phản ứng, chỉ như tượng gỗ nhìn đờng đờng.

“Muội muội cũng thật là ham chơi quá, rõ ràng biết gã không nghe không thấy được gì, sao còn đùa giỡn hoài?”. Nữ tử ngồi đối diện Di Hình trưởng công chúa, đôi mắt màu ngọc bích khác hẳn với Hán nhân Trung Nguyên, sáng láng rực rỡ dưới bóng cây, giờ phút này mới bất chợt cười lên: “Đã sớm biết như vậy, cái hôm gây loạn đoạt cung, hà tất phải hạ độc biến gã thành phế nhân chứ. Lại còn cắt gân chân gân tay, khiến cho người không ra người quỷ không ra quỷ --- khơi khơi muội muội lại mềm lòng, không giết mà giữ lại”.

“Tỷ tỷ đừng cười nô gia mà... Nô gia đã gặp qua nhiều phong ba, cứ như là con chim sợ tên, đâu dám một giây sơ xuất?”. Di Hình trưởng công chúa mỉm cười, lại châm đầy chén ngọc, đưa sát bên miệng Đỉnh Kiếm Hầu, trong mắt lại từ từ ngưng tụ tia sáng: “Đỉnh Kiếm Hầu là ai chứ? Đâu chỉ Minh Giáo các người, thậm chí Đại Dân quốc của Hạ thị bọn ta cũng xem chút lọt vào tay gã! Nếu không phải tôi uyển chuyển đón rước, ẩn nhẫn bao năm nay, làm sao có thể có cơ hội cùng tỷ tỷ ngồi uống rượu thưởng nguyệt ở đây? Không biến gã thành bộ dạng như vậy, tôi nằm trên giường làm sao có thể an tâm?”.

Một trong tam Thánh Nữ của Minh Giáo, Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã đang ngồi trên đài cao của đế đô đại nội, nhìn Đại Dân trưởng công chúa lướt lướt đối diện, chợt mỉm cười --- quả nhiên là một nữ tử tàn độc, đủ để tự chăm lo lấy mình.

Năm xưa nàng thống lãnh giáo đồ từ Côn Luân đông lai, xuyên qua Đôn Hoàng vào đến Trường An, phát hiện mình đã chìm thân vào một dòng xoáy chính trị quyền mưu khổng lồ. Trung Nguyên Đại Dân triều muốn diệt Minh Giáo, nguyên nhân bên trong vốn cũng không phải đơn giản gì, xen thất đủ phương phương diện diện lắt léo. Giữa cục diện hỗn loạn như vậy, nàng nhìn thấy đồng minh duy nhất có thể hợp tác: Hạ Bàng --- lúc đó còn là đồng dôi tôn thất xa của Cảnh Đế --- trưởng thư trong hai thư đệ bị Đỉnh Kiếm Hầu một tay thao túng.

Không ai biết được hai nữ tử hoài bão tâm tư đó, giữa chính cục cực kỳ hỗn loạn hiểm ác đó đã uống máu ăn thề, cho tới khi vùng dậy --- không ngờ không có một ai biết được. Lần đó Ma Giáo mạo hiểm hành thích Cảnh Đế, tịnh không phải vì báo thù diệt

giáo, mà là vì để giúp đứa bé dòng dõi tôn thất Hạ Phạm mới bảy tuổi sớm ngày đăng lên để vị!

Đó là bước hợp tác đầu tiên của Minh Giáo, thậm chí cả Hội Hột quốc với Đại Dận Hạ thị thư đệ.

Sau khi Cảnh Đế băng hà, Đỉnh Kiếm Hầu phù trì đứa bé bảy tuổi đăng vương vị, lấy hiệu là Vũ Thái Đế. Thư thư duy nhất của Vũ Thái Đế, Hạ Bàng, được phong làm Di Hình trưởng công chúa, vào sống trong Cảnh Hòa Điện, cầm giữ nội cung trên sự thật đã trở thành Quốc mẫu. Nhưng Đỉnh Kiếm Hầu quyền khuynh thiên hạ mà Vũ Thái Đế xưng ngôi "Á Phụ" xuất nhập cung không một chút hiềm kị --- trong triều cũng đã có nhiều lời đồn đãi, nói rằng Di Hình trưởng công chúa vì để bảo trợ đế vị của ấu đệ, đã ủy thác tấm thân cho Đỉnh Kiếm Hầu cầm quyền nhiếp chính từ lâu rồi.

Nhưng nào có ai biết được, nàng công chúa xem có vẻ như một con rối nhu nhược kia không ngờ lại thần không biết quỷ không hay phân hóa những hân tướng đặc lực dưới quyền chỉ huynh của Đỉnh Kiếm Hầu, thậm chí cả tâm phúc thuộc hạ của gã, "Trí Nang" Trưởng Tôn Tư Viễn cũng đầu nhập dưới cửa Hạ thị thư đệ. Từ khi bí mật quay về Đôn Hoàng, Đỉnh Kiếm Hầu lại nghiện thứ được tán kia, hơn nữa lần này vô luận là giới trừ cách nào cũng vô phương thành công --- bởi Trưởng Tôn Tư Viễn sát bên cạnh gã cũng đã bị mua chuộc, đem Cực Lạc Hoàn ngấm ngấm pha trộn trong đồ ăn thức uống thường ngày của Nhiếp Chính Vương.

Sau hai năm lâm triều, có một ngày cơn nghiện của Nhiếp Chính Vương phát tác, mất đi phản kháng lực, chính là lúc đại biến phát động.

Cấm thành cửa đóng then cài, trong cung chỉ nội trong nửa ngày ngắn ngủi đã đổi chủ --- Minh Giáo mất tấm biệt tích đột nhiên phát công, nắm giữ hết nội cung trên dưới, khống chế toàn bộ ngũ lâm quân và đại nội thị vệ. Cũng vào đêm đó bắt giữ Đỉnh Kiếm Hầu ở Cảnh Hòa Điện, từ khi ra khỏi phòng của Di Hình trưởng công chúa đã trở thành một hoạt tử nhân.

Sáng ngày hôm sau, văn võ bá quan hội họp thượng triều như bình thường, không ngờ không có ai nhìn ra Đỉnh Kiếm Hầu giờ phút này đang ngồi nhiếp chính bên cạnh Hoàng Đế bé con đã trở thành một con rối mới. Hạ thị thư đệ ngấm ngấm đoạt lại đại quyền, nhưng còn cố kỵ quân đội của Đỉnh Kiếm Hầu phân bố khắp thiên hạ, cực lực giấu giếm tin tức chính biến, vẫn để con rối kia ngồi tại nguyên vị, mượn tay gã tiếp tục diệt trừ từng thế lực phản đối một.

Nghe trưởng công chúa nói như vậy, Mai Nghê Nhã khước miệng lại để lộ một nụ cười sắc bén, chú thị nhìn Đỉnh Kiếm Hầu như tượng gỗ không một chút phản ứng ở giữa:

- Lưu giữ gã chung quy là họa hoạn, sao không giải quyết sớm đi? Lẽ nào muội muội gối chăn hoan lạc lâu nay, chưa chịu buông tha?

"Buông tha? Ha ha... Thử thử thật biết nói chơi quá". Di Hình trưởng công chúa che miệng cười, quay đầu nhìn Nguyệt Thánh Nữ, ánh mắt chợt trầm tĩnh lại: "Con rít trăm chân, chết vẫn còn ngọ nguậy --- người của Đỉnh Kiếm Hâu ở Trung Nguyên còn chưa chết hết, hôm nay giết gã chưa được. Quân đội ở Trung Nguyên mười phần đã có sáu bảy phần nghe lệnh gã, vạn nhất gây huyên náo biến loạn là chuyện không hay chút nào. Đó là chưa nói tới Cao Liên Thành trong tay nắm mười vạn đại quân ở Đôn Hoàng thành, không phải là môn hạ xuất thân từ nhà Đỉnh Kiếm Hâu sao?".

Nói tới Đôn Hoàng, Mai Nghê Nhã bất giác nắm chặt bàn tay lại, gật đầu:

- Không sai, Cao Liên Thành anh minh dũng vũ, dụng binh không thua gì người anh Thụ Dạ của hần, quả thật là một tâm phúc đại hoạn --- Phụ Hân cả năm nay xuất kích đều bị hần đánh bại rút binh".

Di Hình trưởng công chúa mỉm cười uống cạn chén rượu, vọng nhìn đế đô tĩnh bí dưới nguyệt quang, từ từ nói:

- Cao Liên Thành cũng xong --- nhờ Phụ Hân của tỷ vây công Đôn Hoàng, giờ phút này Tây Vực rất nguy khốn, hần cho dù có biết, cũng không đoái hoài được tới bên đế đô.

Mai Nghê Nhã kinh ngạc:

- Vậy muội sợ cái gì?

"Tư Viễn chết sống cũng không chịu để ta giết gã... chủ yếu là còn niệm chút tình xưa". Di Hình trưởng công chúa đặt chén rượu xuống, chợt cười cười, như có tâm tư gì đó: "Tôi cũng không muốn trở mặt với hần --- vẫn còn nhiều thứ cần tới hần".

Mai Nghê Nhã tựa hồ chưa hiểu lắm, nhượng mảy:

- Cũng thật là kỳ quái, cái hôm quỳ bái dưới chân muội muội, không ngại phản lại chủ công chính là hần; hiến kế hiến sách trong biến loạn đoạt cung, nhất cử định giang sơn cũng chính là hần --- muội muội còn hứa sau khi thành sự sẽ chịu cưới hần, đem giang sơn Đại Dân này cộng hưởng với hần. Hần còn do dự đắn đo gì nữa mà phải cố giữ tính mệnh Đỉnh Kiếm Hâu?

"Tư Viễn nói với tôi như vậy: lưu Đỉnh Kiếm Hâu lại có thể từng bước thu hút dư đảng phân tán ở các nơi lại, quăng một lưới mà bắt trọn ổ. Kỳ thực tôi nghĩ trong lòng hần có vẻ còn hơi xấu hổ!". Di Hình trưởng công chúa lắc lắc đầu: "Hần theo Đỉnh Kiếm Hâu đã lâu, tất phải còn chút tình --- hần nếu chém đinh chặt sắt muốn dồn gã vào tử địa, có vẻ hơi quá đó".

Mai Nghê Nhã gật đầu không nói gì, chợt cười lạnh:

- Luận gia thế, dòng họ Trương Tôn là danh môn cự tộc của Đại Dận các người; luận tài trí, cũng là một nhân tài hiếm có. Nếu không phải vì Tứ Vương nội loạn, dòng họ Trương Tôn điều đứng, bằng vào xuất thân của hấn sao lại có thể chịu nghe lệnh của Đỉnh Kiếm Hầu xuất thân thảo khấu? --- Muội muội cười được hấn cũng coi như là đúng người, nắm hấn trong lòng bàn tay cho chặt, tương lai phục hưng Đại Dận cũng không thể thiếu được hấn.

Đề khởi tới vị hôn phu này, ánh mắt của Di Hình trưởng công chúa có hơi phức tạp, đang định nói gì, từ trên đài cao nhìn xuống, trong cấm cung tối tăm âm trầm đột nhiên nhoáng lên mấy đạo ánh sáng ngời ngời! Đó là ánh binh khí sắc bén im ỉm hoạch phá bóng đêm --- là ai đây? Không ngờ đã xâm nhập vào cấm cung qua mấy lớp phòng thủ phòng vệ sâm nghiêm?

"Thập Nhị Hắc Y đâu?". Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã gạt mình động dung, quay lại quát.

Tiếng nói còn chưa dứt, một vật bỗng từ dưới đài quảng lên, lăn long lóc trước bàn tiệc.

Trăng trong như nước, rọi chiếu rành rành một đầu người râu tóc bù xù!

"A Thất?". Mai Nghê Nhã thoát miệng la lên, nhận ra đó là một trong Thập Nhị Hắc Y thuộc hạ của mình, án tay lên hông, nhuyển kiếm quán ngang hông bật ra.

"Yêu nữ, nộp mạng đi!". Thích khách quát khê một tiếng, điện quang vọt theo đầu người bắn lên. Nhưng Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã đã nhún người phóng lên, nhuyển kiếm dài thướt triển khai lớp lớp, nháy mắt toàn đài đã bị bao trùm dưới kiếm ảnh. Thích khách đã vượt qua một vòng chém giết trùng trùng, hiển nhiên đã mệt mỏi lắm rồi, giờ phút này chỉ còn sức miễn cưỡng chống đỡ, vô phương tiến được một bước sang phía Đỉnh Kiếm Hầu, chỉ có thể khản giọng kiệt lực hô hoán:

- Hầu gia! Hầu gia! Bọn tôi đến cứu ngài đây!

Nhưng nam tử huyền y long vãn ngồi thẳng dưới vòm nguyệt quế mặt vẫn không chút biểu tình như một tượng gỗ.

Thích khách vẫn liều mạng nhào tới, nhuyển kiếm của Mai Nghê Nhã như linh xà quán cuộn lấy cổ hấn, mũi kiếm cứ nhắm ngay cổ họng mà đâm vào. Nào ngờ thích khách không một chút sợ hãi, một mực liều mình không lui, cứ nhắm Đỉnh Kiếm Hầu bên bàn tiệc mà bộc phát!

"Hầu gia! Người sao vậy? Tỉnh dậy a! Bọn tôi đến...". Nói được nửa lời, lưỡi kiếm sắc lạnh đã chém đứt yết hầu của người đến, đầu người lăn tròn trên bàn tiệc, máu phun như mưa lên mình Đỉnh Kiếm Hầu, nhưng gã vẫn phảng phất không nghe không thấy gì, vẫn ngồi đơ ra đó, nhìn trân trân về phía trước.

“Thật hư hỏng... lại phá hư một yến tiệc nữa rồi”. Di Hình trưởng công chúa thở dài một hơi, bàn tay mang bao tay dài thò ra cầm đầu người lên, nhìn đi nhìn lại, đặt vào lòng Đĩnh Kiếm Hầu, mỉm cười:

- Người nhìn xem, thuộc hạ trung tâm nhiệt huyết của người đó... là Hồng Lục Lang trong Thám Hoàn Lang của người đó! Đáng tiếc, người đã trúng Nhiếp Tâm Thuật của Mai Nghê Nhã, ngũ uẩn lục thức toàn bộ đều bị phong bế. Máu của hắn có nóng tới cỡ nào thì người cũng đâu có cảm thấy được phải không?

Đầu người lăn trên tà áo, đôi mắt tròn tròn đang nhìn thẳng vào gã, nhưng mắt Đĩnh Kiếm Hầu vẫn vô thần.

Mai Nghê Nhã thu nhuyễn kiếm lại, quán vòng ngang hông, cũng mỉm cười nhẹ nhàng:

- Đó là tự nhiên rồi --- Muội muội hành sự luôn luôn thận trọng, hôm đó biết rõ gã đã trúng Nhuyễn Cốt Tán của muội, vậy mà muội vẫn phải hạ độc dược cực mạnh, còn một hai phải cắt đứt gân chân gân tay của gã. Ta thấy gã đã sớm trở thành cái xác không hồn rồi”.

“Vậy sao?”. Di Hình trưởng công chúa nhân thần có hơi do dự: “Nhưng tôi... không biết tại sao có cảm giác không an tâm. Trên triều đình tuy không có ai dám phản đối lại bọn ta, các cánh quân cũng đã tạm thời ổn trụ, chưa từng tiến vào kinh gây biến. Nhưng những người trên giang hồ lại cứ từng đám từng đám nhào vào! Cũng không biết ngày xưa Đĩnh Kiếm Hầu đã đối xử tốt đẹp ra sao với chúng mà ngày nay bọn chúng lại bán mạng như vậy”.

Mai Nghê Nhã đứng trên cao đài, tựa lan can nhìn cung điện trùng trùng bên dưới, nguyệt quang nhuốm trên những kiến trúc kim bích huy hoàng kia một màn bạc, lạnh sắc như kim loại. Trong đó không biết đã mai phục bao nhiêu Minh Giáo nhân mã và đại nội cao thủ. Đội thích khách đêm nay đến cũng đã bị tiêu diệt toàn bộ trong những âm ảnh kia! Nhưng không biết đội kế tiếp khi nào lại sẽ đến.

Mai Nghê Nhã hừ lạnh một tiếng, đôi mày dài nhướng lên:

- Vô lâm Trung Nguyên cũng thật không biết kiêng dè mà, dám chống đối quan gia sao?

“Đại Dận binh hoang mã loạn đã bao năm rồi, vô quân vô phụ, kẻ mạnh xưng vương, uy tín của quan gia đã mai một từ lâu. Hà huống những người giang hồ lấy nghĩa khí làm trọng, sợ gì vương pháp chứ?”. Di Hình trưởng công chúa cười khổ lắc lắc đầu, bất chợt bất động thanh sắc nói thêm một câu: “Tương lai khi thờ phụng Minh Giáo của các người làm quốc giáo, không biết có càng gặp nhiều phiền hà nữa không?”.

Minh Giáo Nguyệt Thánh Nữ cười một tiếng nho nhỏ:

- Trưởng công chúa muốn Minh Giáo xuất thủ giúp nàng trừ khử thế lực giang hồ của Đỉnh Kiếm Hâu à?

Di Hình trưởng công chúa chú thị nhìn mỹ tửu trong chén, nói từng tiếng:

- "Thám Hoàn Lang" ngày nào còn chưa đẹp trừ, tôi ngày đó còn chưa ngủ ngon được.

Trường An Thám Hoàn Lang nguyên là tổ chức sát thủ trực thuộc Đỉnh Kiếm Hâu. Năm xưa Đỉnh Kiếm Hâu nghe theo kiến nghị của Trí Nang Trưởng Tôn Tư Viễn, chiêu tập những người võ công xuất chúng trong đám thiếu niên hàn vi bơ vơ ở Trường An, dùng uy thi ân bồi dưỡng thành lập một đội sát thủ, đối phó đám quan hoạn trên triều và đại tướng ngoài trận tiền chống đối lại gã. Mỗi lần trước khi hành động, những thiếu niên sát thủ đó thám hoàn để phân công: người bắt được viên đồ đi giết võ quan, viên đen đi giết văn quan, viên trắng phụ trách liên lạc và thu lượm thi thể --- trong loạn thế, cái tên "Thám Hoàn Lang" rung động một thời, uy nhiếp lực tại Trung Nguyên không thua gì khi các quốc gia Tây Vực nghe nói đến "Tu La Trường".

Sau biến loạn đoạt cung, Di Hình trưởng công chúa và Minh Giáo vội vã bịt tai che mắt không chế cấm cung trên dưới, giam Đỉnh Kiếm Hâu dưới ngục. Trí Nang Trưởng Tôn Tư Viễn bí mật phản bội, dụng kế dẫn dụ mười cao thủ hàng đầu của Thám Hoàn Lang, để cho cao thủ Minh Giáo phải ra tiêu diệt từng người một --- Sau một trường huyết chiến, nhân mã còn lại của Thám Hoàn Lang đột vây chạy thoát, mất hẳn liên lạc với Đỉnh Kiếm Hâu còn bị nhốt trong thâm cung.

Triều đình cũng không phải là không có phái người đi truy tra, nhưng người võ lâm Trung Nguyên đa số đều là cố giao của Đỉnh Kiếm Hâu, tuy không ra mặt chống đối lại triều đình, nhưng trong bóng tối ra tay bảo bọc trợ giúp lại không ít. Tổ chức sát thủ do một tay Đỉnh Kiếm Hâu bồi dưỡng đó, vừa rời khỏi đế đô liền biến mất trong giang hồ bao la.

Tuy bị tập kích tổn thương nguyên khí trầm trọng, như quần long vô thủ, nhưng đám thiếu niên lang y đó vẫn bằng vào nghị lực và lòng trung thành kính người mà kiên trì không ngừng hết lần này tới lần nọ xung kích vào nội cung, cố tìm cách cứu chủ nhân về. Thế lực triều đình phò tá Hạ thị cũng thường bị ám sát hoặc phá hoại, nhất thời khiến cho đại nội ngự lâm quân và Minh Giáo lọt vào thế bị động cực kỳ.

"Muội muội ẩn nhẫn thâm tư, nghĩ chắc đã có diệu kế gì?". Mai Nghê Nhã hỏi dò một câu, không thể nào biết được ý niệm gì đang xoay chuyển trong tâm nàng công chúa nhìn có vẻ yêu kiều khiếp nhược mong manh như lụa là kia.

Di Hình trưởng công chúa không hồi đáp, chỉ rót thêm một chén rượu, nâng chén đến sát miệng vị vương hầu như khúc gỗ không một chút phản ứng, nhìn con rối của

mình nghe lời uống cạn, rút khăn lau sạch khóe miệng của Đỉnh Kiếm Hẫu, chợt quay đầu lại nhìn Mai Nghê Nhã cười tươi: “Tôi đã phái Tư Viễn đi Nam Cương, tìm công tử Thư Dạ về đế đô”.

“Công tử Thư Dạ?”. Nguyệt Thánh Nữ tưởng chừng như lúc nào cũng trầm ổn quyết đoán không chuyện gì có thể làm kinh hoảng đã biến sắc mặt: “Người có điên không? Không ngờ lại đi tìm Cao Thư Dạ. Y là bằng hữu chi giao sống chết có nhau của Đỉnh Kiếm Hẫu. Hiện tại còn may là y còn chưa biết chuyện, nếu y có mặt ở đây, đại kế ngày nay của người và ta có chắc đã thành không? --- Vậy mà người không ngờ còn muốn đi tìm y về đế đô? Đó không phải là mở cửa đón giặc sao?”.

“Tôi không phái người đi tìm công tử Thư Dạ trước, lẽ nào ngồi đợi đám dư đảng của Đỉnh Kiếm Hẫu đi tìm trước?”. Di Hình trưởng công chúa cười lạnh mĩa mai: “Đám dư đảng đó như quần long vô thủ, chỉ thiếu một lãnh tụ hô hào --- chúng không đi tìm công tử Thư Dạ thì tìm ai? Để cho người câu kết giặc ngoài đánh đến cửa, chỉ bằng mở cửa đón giặc vào? Tôi phái Tư Viễn đi mai phục kẻ bên y, dẫn y về đế đô, sau đó...”. Nhìn cái đầu người hồi nãy dùng bao tay lưu ly dát vàng cầm lên, trưởng công chúa xinh đẹp yếu đuối cười lên: “Sau đó, đợi mà xem... tôi phải tưới trộn ổ cái đám gia hỏa không sợ chết đó”.

Ngưng một chút, phảng phất biết giọng điệu của mình quá kịch liệt, Di Hình trưởng công chúa bình tĩnh lại, nhìn Mai Nghê Nhã mỉm cười:

- Đợi đến khi thiên hạ đã hoàn toàn lọt lại vào tay Hạ thị, tất sẽ cùng tỷ tỷ cộng hưởng phú quý.

Di Hình trưởng công chúa trưởng công chúa đứng dậy, tay nâng chén mỹ tửu, thần sắc thành kính:

- Đến lúc đó, tôi sẽ lập Minh Giáo làm Đại Dận quốc giáo, xây dựng sáu trăm bốn chục tòa Ma Ni Tự, đồng thời cất Đôn Hoàng cho tới mười hai châu phía tây dâng cho Hồi Hột, tỷ tỷ ở địa vị giáo mẫu của hai vùng Tây Vực và Trung Nguyên, thiên hạ tất sẽ coi như Phật sống.

Mai Nghê Nhã cười tươi tắn, tiếp lấy chén rượu uống cạn:

- Mong được như lời muội nói.

Dưới bóng nguyệt quế, Đại Dận trưởng công chúa và Hồi Hột giáo mẫu nhìn nhau cười, một yếu đuối văn nhã, một lộng lẫy rực rỡ. Nhưng hai đôi ngọc thủ thon thả đó lại đang nắm giữ lực lượng xoay chuyển cán khôn đảo điên thời cuộc. Loạn thế gì đây? Trong khi tất cả nam nhân vương thất tàn sát lẫn nhau chết sạch trong nội loạn, trong khi Đại Dận Hạ thị một dòng chỉ còn lại một đôi cô nhi, nữ tử quý tộc này vốn chỉ ngồi

chờ cưới gả trong thâm khuê đã kiệt tận toàn lực, cuối cùng cơ hồ bảo toàn quốc chính bị mưu đoạt.

Hai người còn tiếp tục nói gì đó, đột nhiên dưới đài truyện tới tiếng bước chân, không ngờ đã vượt qua tầng tầng lớp lớp thị vệ mà xông thẳng lên đài.

Không đợi Nguyệt Thánh Nữ hỏi, một hàng cung đẳng sáng choang sắc vàng lất phất đi tới, sau lưng cung nga dẫn đường là một cỗ kiệu cấm tú, một phụ nhân ngồi trên kiệu ẵm một đứa bé bảy tám tuổi, thần sắc sợ sệt:

- Bẩm công chúa, Hoàng Thượng nửa đêm sức tỉnh, khóc lóc không ngừng, nói muốn đi gặp công chúa. Thần thiếp không còn cách nào khác, chỉ còn nước...

"A thư, a thư...". Không đợi phụ nhân nói dứt lời, đứa bé chợt khóc rống lên, nhảy vào lòng Di Hình trưởng công chúa: "Tôi sợ quá, chúng lại đến... bầy tiểu quỷ trắng nhợt cứ khiêu vũ trên giường của tôi".

Di Hình trưởng công chúa nhìn đê đê khờ khạo, chút ngao ngễ sắc lạnh trong mắt trong phút chốc đã tan biến, đánh đổi lại bằng một niềm yêu thương sâu sắc, bồng tiểu Hoàng Đế nhẹ giọng:

- Tiểu Phạm, Tiểu Phạm, không phải sợ, đám quỷ đó đã chạy mất rồi, phải không nè?

"Chúng không chạy... Tôi mỗi đêm đều thấy chúng đến. A thư, chúng... chúng từ dưới đất chui lên, nhảy lên giường tôi xuống ca khiêu vũ, tôi... tôi... tôi muốn chết quá". Vũ Thái Đế thơ ấu khóc òa lên, nức giọng: "A thư, a thư, chị không nên giết Á Phụ... tôi sợ lắm... Á Phụ đối với tôi rất tốt, chị không được giết ông ta...".

Di Hình trưởng công chúa lắc đầu, thở dài không nói gì --- ấu đệ của nàng là huyết mạch duy nhất của Hạ thị, lại yếu đuối lắm bệnh từ nhỏ. Lên bảy mà trí lực vẫn còn như đứa bé hai ba tuổi. Cái ngày hôm đó, sau khi tận mắt chứng kiến thư thư đột nhiên phát động chính biến đẫm máu, Hoàng Đế ấu thơ không ngờ đã chịu đựng kích thích tột bậc, từ đó trở đi đêm nào cũng mộng mị ảo giác liên miên.

Cũng thật là báo ứng --- trong biến loạn đoạt cung lần này, Đỉnh Kiểm Hầu đang bị cơn ghen Cục Lạc Hoàn phát tác, vô phương tự khống chế, sau đó tiếp tục độc trong rượu, mất hết năng lực phản kháng --- nhưng tùy tùng của gã lại bất chấp tất cả mà quyết chiến, không có người nào chịu đầu hàng. Cho đến giờ phút cuối cùng, những kẻ trung thành đó biết rõ vô vọng, không ngờ đã chia nhau phục độc tự tận.

Sau cái đêm đó, toàn Cảnh Hòa Cung từ trong ra đến ngoài, trên lan can, trên tường vách, mái nhà, thang gác, toàn bộ đều nhuộm máu, như là lò mổ. A Phạm tại dương trường sợ hãi quá mà khóc rống lên, dỗ dành sao cũng không xong, thần trí càng dần dần ra.

Sau đó, vì để che đậy trường chính biến với bên ngoài, những thi thể kia đều bị chôn giấu. Dưới vườn hoa cúc nở rộ ngoài Cảnh Hòa Cung sợ rằng toàn là xương trắng... Lẽ nào... thật sự có quỷ nhát phá A Phạm?

Cứ đợi tới ngày bình định cục thế bên ngoài cái đã, sẽ để Mai Nghê Nhã thỉnh Minh Tôn giáng lâm, khu trừ tà ác.

Di Hình trưởng công chúa nhẫn nại dỗ dành đệ đệ đang khóc vang, ôm nó đi tới bên bàn yến tiệc, để đệ đệ nhìn thấy Đĩnh Kiếm Hầu đang ngồi bên kia bàn:

- Nè, Á Phụ ở đây nè. Ngoan, ngoan, thư thư sao lại giết Á Phụ chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Vũ Thái Đế thơ ngây liền ngưng khóc, định thần nhìn kỹ gương mặt như gỗ đá không chút biểu tình, một hồi lâu sau chợt hỏi:

- Á Phụ... thật còn sống ư? Tôi cảm thấy ông ta đã chết rồi... Bộ dạng của ông ta, có phải đã chết không?

"Nói vậy, Á Phụ đương nhiên là còn sống". Di Hình trưởng công chúa miễn cưỡng mỉm cười, ôm chặt đệ đệ: "Á Phụ chỉ mệt quá thôi, ông ta ngày này cũng phải xử lý rất nhiều sự vụ, Tiểu Phạm ngoan đi ngủ nhé, đừng quấy rầy ông ta".

"Không, tôi muốn ngủ với Á Phụ. Tôi muốn nghe Á Phụ kể chuyện cổ tích". Vũ Thái Đế lại không chịu, lại khóc lớn lên: "Có Á Phụ ở gần tôi, đám tiểu quỷ trắng nhợt kia mới không dám đến... A thư, tôi muốn ngủ với Á Phụ".

Di Hình trưởng công chúa không còn cách nào khác, ôm đệ đệ mà ru dỗ, dỗ đi dỗ lại, không biết tại sao trông mặt cũng ửng đỏ, để rơi một giọt lệ. Đám cung nga kề bên câm nín như ve sầu đông giá, không dám để lọt một tiếng nói.

- o O o -